

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/125/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214010293
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2214010293.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a JUDr. Kataríny Stanislavskej, v trestnej veci obžalovaného Bc. W. J., nar. XX.XX.XXXX, pre pokračovací zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 13.03.2019, č. k. 4T/83/2014-944, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.02.2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný Bc. W. J., nar. XX.XX.XXXX v D. Y., trvale bytom U. XXX/XX, E., okres Dunajská Streda

o d s u d z u j e :

Podľa § 213 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3, § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému určuje skúšobná doba s probačným dohľadom na 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. f) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodenej PhDr. M. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. č. XX, XXX XX X..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 13.03.2019, č. k. 4T/83/2014-944 bol obžalovaný Bc. W. J., nar. XX.XX.XXXX v D. Y., trvale bytom U. XXX/XX, E., okres Dunajská Streda, uznaný vinným v bode 1) a 2) obžaloby z pokračovacieho zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, v bode 3) obžaloby z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona, v bode 4) obžaloby z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

1) dňa 05.03.2009 v Dunajskej Strede ako konateľ spoločnosti PICCOLO TRADE s.r.o. so sídlom Jesenského č. 2, Dunajská Streda, IČO: 36258211, previedol finančné prostriedky vo výške 46.638,45 Eur z účtu spoločnosti PICCOLO TRADE s.r.o. č. 0191992873/0900 vedeného v Y. Y. a.s. z titulu rozdelenia zisku spoločnosti zo rok 2008 na svoj súkromný účet č. 0193378180/0900 vedený v Y. Y. a.s. a to bez nevyhnutného rozhodnutia Valného zhromaždenia spoločnosti o rozdelení zisku spoločnosti, čím spoločnosti PICCOLO TRADE s.r.o. spôsobil škodu vo výške 46.638,45 Eur,

2) dňa 16.04.2009 v Dunajskej Strede ako konateľ spoločnosti PICCOLO TRADE s.r.o. so sídlom Jesenského č. 2, Dunajská Streda, IČO: 36258211, previedol finančné prostriedky vo výške 46.472,- Eur z účtu spoločnosti PICCOLO TRADE, s.r.o. č. 0191992873/0900 vedeného v Y. Y. a.s. ako odmenu za vykonanú prácu na základe dohody o rozviazaní pracovnej zmluvy zo dňa 16.04.2009, na svoj súkromný účet č. 0193378180/0900 vedený v Y. Y. a.s. napriek tomu, že o vyplatení tejto sumy vopred malo rozhodnúť Valné zhromaždenie spoločnosti, čím spoločnosti PICCOLO TRADE s.r.o. spôsobil škodu vo výške 46.472,- Eur,

3) dňa 30.06.2009 v čase okolo 19.00 hod. na dvore rodinného domu na ul. R. č. XXX v E., okres Dunajská Streda, vykrikoval na svoju manželku M. J., nar. XX.X.XXXX, bytom X. - U. č. XX, okres Dunajská Streda stojacu na ulici a na svoju maloletú dcéru R. J., nar. XX.XX.XXXX bytom ako matka, ktorá medzičasom preliezla oplotenie domu a stála na dvore domu, aby opustili uvedené miesto, následne sa im vyhrážal, že keď neodídu, tak pustí psa nemeckého ovčiaka, čo aj spravil, avšak mal. R. sa podarilo preliezť plot z dvora na ulicu, pričom utrpela ľahšie zranenia, a to hematoma na ľavom stehne a odreninu na pravom predkolení,

4) v čase okolo 15.00 hod. dňa 15.05.2010 v meste Dunajská Streda na Galantskej ceste v budove ZOC MAX pred kinom Cinemax po predchádzajúcej slovnej hádke sa vyhrážal fyzickou likvidáciou svojej bývalej manželke Mgr. M. U., a to so slovami „zabijem Ťa, zdochneš“ ktoré slová v nej vzbudili dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky obvinený aj uskutoční.

Za tieto skutky uložil okresný súd obžalovanému podľa § 213 ods. 3 Trestného zákona pri použití § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 36 písm. j) Trestného zákona a § 37 písm. h) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanému výkon trestu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 a § 51 ods. 1 Trestného zákona určil obžalovanému skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov s probačným dohľadom. Podľa § 51 ods. 4 písm. e) Trestného zákona okresný súd uložil obžalovanému povinnosť spočívajúcu najmä v príkaze osobne sa ospravedlniť poškodenej.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 946-948.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že v predmetnej veci na základe uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 22.03.2016, č. k. 5To/33/2015-777 (ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 04.05.2015, č.k. 4T/83/2014-762) a uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 14.2.2017, č. k. 5To/136/2016-831 (ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 12.09.2016, č. k. 4T/83/2014-799), okresný súd vykonal opätovné dokazovanie výsluchom obžalovaného Bc. W. J. a poškodenej M. R. U., ako aj oboznámením pripojených listinných dôkazov, správ a relácií z prípravného konania, ale aj prečítaním (na základe návrhu prokurátora a súhlasom obžalovaného) výpovedí poškodenej a svedkov z prípravného konania a z hlavných pojednávaní, pričom poukázal na ustanovenie § 327 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonávanie odvolací súd nariadil.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní zotrval na vyhlásení, že je nevinný z predmetných skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu, pričom poškodenej U. opätovne poukázala na to (na č. I. 929), že by chcela využiť svoje právo odmietnuť vypovedať, nakoľko výpoveď jej môže spôsobiť osobnú ujmu a poškodiť vzťahy medzi ňou, obžalovaným a deťmi, na základe čoho zástupca prokuratúry navrhol prečítať výpovede poškodenej z prípravného konania, čo prítomný obhajca obžalovaného namieta (námiетка obhajcu

bola zamietnutá). Okresný súd preto podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku pristúpil k čítaniu výpovedí poškodenej z prípravného konania a z hlavných pojednávaní, v ktorých poškodená už v prípravnom konaní stručne vypovedala ku všetkým jednotlivým bodom, kde poukazovala ohľadne bodu 1) a 2), že obžalovaný si neoprávnene dal vyplatiť podiel na zisku spoločnosti za rok 2008 bez toho, aby to schválilo valné zhromaždenie a taktiež neoprávnene za rok 2009 si previedol ďalšiu sumu na svoj účet bez súhlasu valného zhromaždenia s poukazom aj na spoločenskú zmluvu.

K bodu 3) a 4) poukázala na spôsob dohody medzi ňou a obžalovaným ohľadne odovzdania syna v E., kde ju maloletá dcérka neposlúchla, preskočila plot, pričom obžalovaný jej vulgárne nadával a kričal na ňu, aby opustila dvor, lebo inak vypustí na ňu psa, čo aj spravil a taktiež v ďalšom bode aj súhlasne s ďalšou svedkyňou W. A. opisovala spôsob slovného útoku obžalovaného na poškodenú.

V čase útoku uvedeného v bode 3) boli prítomní podľa vyjadrenia poškodenej aj svedok Ing. R. U., podľa vyjadrenia obžalovaného boli prítomní jeho rodičia G. J. a W. J., ako aj brat E. J., pričom z uvedených svedkov boli na mieste iba otec poškodenej Ing. U., rodičia obžalovaného sa nachádzali v dome a počuli iba povel obžalovaného psovi, aby išiel preč a jeho brat E. J. bol svedkom až následného verbálneho incidentu, z týchto dôvodov okresný súd neuveril tvrdeniam obžalovaného ako aj tvrdeniam svedkov zo strany obžalovaného, keďže sami nemohli vidieť všetky okolnosti prípadu ohľadne skutku uvedeného v bode 3).

Okresný súd posúdil aj vykonané dokazovanie z prípravného konania, pričom dospel k záveru, že prípravné konanie bolo vykonané kontradiktórne. Prípadné nedostatky mali obžalovaný a obhajca možnosť vytknúť už v rámci prípravného konania, dokonca aj počas preštudovania trestného spisu. Okresný súd však nezistil žiadne takéto nedostatky a nezákonnosti. Okresný súd viazaný právnym názorom súdu vyššieho stupňa, uznal vinu obžalovaného v plnom rozsahu v zmysle podanej obžaloby, keďže mal za preukázané, že obžalovaný v bode 1) a 2) svojím konaním naplnil skutkovú podstatu pokračovacieho zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, keďže si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu a v bode 3) a 4) naplnil skutkovú podstatu prečinu nebezpečného vyhrážania na blízkej osobe a v bode 3) aj so zbraňou, keďže psa v tomto prípade možno považovať za zbraň.

Okresný súd vychádzal pri výmere výšky a druhu trestu z osoby páchatela, ktorý doteraz súdne trestaný nebol, z jednotlivých okolností prípadu, najmä z motívu konania obžalovaného ako aj z tej skutočnosti, že v tom čase prebiehali medzi ním a poškodenou neustále slovné útoky a nevraživosť, preto vyhodnotil jednu poľahčujúcu okolnosť, že do vykonania skutkov žil obžalovaný usporiadaným životom a jednu priťažujúcu okolnosť, že spáchal viac trestných činov, časové obdobie, ktoré uplynulo od vykonania skutkov. Dospel teda k záveru, že uložený trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby s primeranou skúšobnou dobou a s probačným dohľadom ako aj uložená povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodenej, postačí na nápravu a prevýchovu obžalovaného. Taktiež obžalovaného dostatočným spôsobom odradí od páchania ďalšej trestnej činnosti.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný prostredníctvom obhajcu, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 956-966 spisu.

Obžalovaný podal odvolanie pre vecnú nesprávnosť, ako aj pre porušenie práva na obhajobu. Podľa jeho názoru okresný súd v odôvodnení rozhodnutia nevenoval zmene svojho v minulosti (dvakrát) vyjadreného právneho názoru. Na Krajskom súde v Trnave opakovane rozhodoval ten istý senát, ktorý sa pri svojej rozhodovacej činnosti nevenoval otázke viny alebo neviny obžalovaného, ale vyjadroval sa k voľnému hodnoteniu dôkazov, čo je neprípustné. Poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu zo dňa 07.02.2019 pod sp. zn. IV. ÚS 558/2018-48 podľa ktorého odvolací súd nemôže obmedzenie vyplývajúce z ustanovenia § 322 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku (podľa ktorého odvolací súd nemôže sám uznať obžalovaného za vinného zo skutku, pre ktorý bol rozsudkom prvostupňového súdu oslobodený) obchádzať vyslovením záväzného pokynu okresného súdu, k akým konkrétnym právnym záverom má na podklade určitého skutkového stavu dospieť. Napadnutý rozsudok je nesprávny aj v tom, že v odôvodnení svojho rozhodnutia spomína ako dôkazy, o ktoré sa súd oprel vyjadrenia, ktoré boli ako skutočnosti popreté a ich pravdivosť nebola preukázaná. Nezaoberal sa dôkazmi, ktoré svedčili o nevine obžalovaného. Rozhodnutie v civile nezakladá predpoklad pre rozhodnutie o vine a treste. Odôvodňovanie zistenia skutkového stavu platobným rozkazom hraničí s nezalostou

platného právneho poriadku, kde súd v (civilnom) konaní nezisťuje pravdivosť tvrdení a podkladov, ale z nich len vychádza pri rozhodovaní skrátenou formou, pričom nemal možnosť podať odpor. Argument, že bol zviazaný vrátiť nejakú sumu spoločnosti, žiadnym spôsobom nezakladá jeho trestnoprávnu zodpovednosť, keďže platobný rozkaz žiadnym spôsobom nie je rozhodnutie súdu na základe vykonaného dokazovania.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že svedok N. pripustil existenciu tej skutočnosti, že bol za obžalovaným s výsledkami hospodárenia spoločností za roky 2007 a 2008 a dal mu podpísať rozhodnutie Valného zhromaždenia. Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný nemal už reálny dopad na konanie spoločnosti, nemohol vedieť a ani nepredpokladal tú skutočnosť, že ním podpísané uznesenie Valného zhromaždenia nebude vnesené do zbierky listín. Navyše, OČTK sa žiadnym spôsobom nezaoberali tou skutočnosťou, že druhá konateľka a zástupkyňa údajne poškodenej spoločnosti, vybrala z účtu spoločnosti v danom období vyššiu sumu a spoločnosti spôsobila vyššiu škodu.

V rámci dôkazov, ktoré boli vykonané v tomto konaní, či už v prípravnom konaní alebo pred súdom je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v zmysle platného Trestného poriadku. Keď mal svedok N. odovzdať OČTK podklady do spisu uviedol, že ich odovzdal svedkyňi U., ktorá to poprela. Následne táto svedkyňa odovzdala vyšetrovateľovi listiny, ktoré mali preukazovať vyjadrenia svedka N.. OČTK ale nevyzvali svedka N. a ani svedkyňu U. na vydanie listín a dokumentov, ktoré požadovala obhajoba.

Z hľadiska objasnenia stavu veci sa súd nemôže uspokojiť s konštatovaním, že poškodená stručne vypovedala, keďže neodpovedala resp. odmietala odpovedať na otázky obhajoby. Svedok N. uviedol, že postupoval v zmysle pokynov konateľa, ale z vykonaného dokazovania vyplynulo, že napriek skutočnosti, že spoločnosť mala dvoch konateľov, obžalovaného ako konateľa ignoroval a jeho pokyny neplnil. Dokázal v konaní predložiť listiny ako dôkaz, svedčiaci o údajnom oznámení neuznania jeho odmeny ako zamestnanca, ktorej zaslanie, nie to aj doručenie k rukám obvineného, nedokázal preukázať a OČTK nič také nepovažovali za potrebné skúmať.

Podľa obhajoby z výpovede svedka N. vyplýva, že obvinený bol uvedený do omylu, keď svedok N. predložil obvinenému v marci 2009 na podpis zápisnicu s uznesením valného zhromaždenia spoločnosti o dosiahnutom zisku za roky 2007 a 2008 a jeho rozdelení. Obvinený zápisnice podpísal a nemal dôvod pochybovať o tom, že nebudú vnesené aj do zbierky listín, keď vedel, že aj druhý spoločník si z účtu vyberal finančné prostriedky značnej hodnoty. Ani toto tvrdenie obvineného podložené výpismi z účtov neboli OČTK v konaní ochotné preveriť a zistiť, z akých dôvodov a na aký účel boli predmetné finančné prostriedky z účtu spoločnosti vybrané a použité. Argumentácia svedkyne, že tak urobila z dôvodu, aby ochránila spoločnosť pred obžalovaným nemá žiadnu logiku, keďže k vyplateniu podielu na zisku a aj odmeny zamestnancovi došlo až po tom, ako bol vykonaný prevod aktív spoločnosti svedkyňou U..

Čo sa týka obžaloby z trestného činu nebezpečného vyhrážania sa pred kinom v obchodnom centre Max, obžaloba postráda priame aj nepriame dôkazy. Obžaloba uvádza iné znenie vyhrážania sa, ako uviedla poškodená a svedkyňa - rodinná príbuzná poškodenej v prípravnom konaní. Nebol ustálený výrok, ani jazyk ktorým sa mal poškodená vyhrážať. Namieta, že ide o nepriame svedectvá. Súd nebral do úvahy výpoveď svedkyne na hlavnom pojednávaní 15.04.2015, kde uviedla, že neovláda slovenský jazyk (preto mala tlmočníka) a že je možné, že počula povedať aj niečo iné, ako uviedla vo svojej výpovedi. Súdu postačilo tvrdenie svedkyne, ktoré nezodpovedalo výroku v uznesení o vznesení obvinenia, ani výrokom údajne poškodenej. Čo mal súd za preukázané nie je z odôvodnenia zrejmé.

Vo veci týkajúcej sa údajného ublíženia na zdraví maloletej je zrejmé, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že skutok sa nemohol stať tak, ako bol opísaný v obžalobe. Z posudkov maloletej je zrejmé, že mala silnú tendenciu pomáhať matke a to až tak, že si často prispôbovala realitu vlastným požiadavkám a záujmom. Nedôveryhodne pôsobí postavenie nežijúcej osoby ako svedka, ktorého tam nik iný ako poškodená a jej matka nevidel. Mal byť stále v aute a všetko počuť, ale osoby, ktoré stáli pri oproti stojacom aute, túto osobu nevideli. To, že maloletá porušila platný právny poriadok a bez akéhokoľvek povolenia vlastníka na jeho nehnuteľnosť vstupovala, to OČTK rovnako odignorovali a ako možný dôvod preliezania plotu, na ktorom sa poranila, nebrali do úvahy. OČTK v trestnom konaní nemali záujem postupovať tak, aby sa náležitým spôsobom zistili skutkový stav.

Rozhodnutie svedkyne - jeho maloletej dcéry nevyvovedať pred súdom ho výrazným spôsobom obmedzuje v jeho právach na spravodlivý proces.

Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vychádzal z výpovede maloletej, svedka Ing. R. U., a PhDr. D. X.. Žiadnym spôsobom nespomenul znalecký posudok a ani odborné vyjadrenie, ktoré spochybňovali pravdivosť vyjadrení maloletej, možnosť uposlúchnutia pokynov psom jeho rodičov. Výpoveď pani PhDr. X. bola podľa jeho názoru o tom, čo jej následne povedala maloletá a jej matka, nie to, čo vie z vlastnej prítomnosti pri údajnom skutku. V uvedenom prípade nie je prípustný dôkaz z počutia, keďže iba potvrdzuje to, čo raz už povedali iní svedkovia, ktorých výpovede pri svojej obhajobe dostatočným spôsobom spochybnil a vyvrátil.

Z prečítaných zápisníc z výsluchu svedka - poškodenej je zrejmé, že na otázky obhajoby neodpovedala a OČTK v prípravnom konaní nemali ani záujem, aby odpovede na otázky obhajoby odzneli. Takáto forma výsluchu z materiálneho hľadiska nenapĺňa znaky kontradiktórneho konania.

Za dôkaz o vine obvineného sa považujú svedectvá jeho bývalej manželky, ktorá mala z jeho trestného stíhania priamy prospech - po začatí trestného stíhania za ublíženie na zdraví bolo vydané predbežné opatrenie, ktoré zabránilo stretávať sa obvinenému s jeho maloletými deťmi bez prítomností matky, v ekonomickej činnosti nemal možnosť ovplyvňovať chod spoločnosti a nemal možnosť poukazovať na nelegálne aktivity, na základe ktorých celá hospodárska činnosť spoločnosti prešla formálne do rúk otca poškodenej, de facto rozhodovalo sama. Svedkyňou o ublížení na zdraví je dcéra, o ktorej pravdivosti a vzťahu k obvinenému svedčia psychologické hodnotenia, nachádzajúce sa v spise a spochybňujú pravdivosť jej vyjadrení o skutku, ktorý sa mal stať. Nikto nebral v konaní do úvahy, že sa v prítomnosti psa nemala nachádzať. Čo sa týka kina, tak jedinou svedkyňou je rodinná príbuzná poškodenej, ktorá nebola konzistentná vo svojej výpovedi o tom, čo povedala v prípravnom konaní a čo na hlavnom pojednávaní pred súdom.

Svedkyne A. a X. popreli, že by sa na mieste údajného skutku nachádzali. Svedok N. uviedol, že sa riadil pokynmi konateľa, ale konateľom bol aj obžalovaný a pokyn na zaúčtovanie výberov ako podiel na zisku resp. odmeny zamestnanca nesplnil. Tvrdenia o tom, že ho o tom informoval a v mene spoločnosti vyzval na ich vrátenie žiadnym spôsobom nepreukázal. Svedkyne A. a aj PhDr. X. zhodne uviedli, že pred výsluchom v prípravnom konaní sa stretli so svedkyňou R. U.. Súd výpovede nepodrobil analyzovaniu obsahu informácie ani nevykonal porovnanie informácie získanej z daného procesného zdroja s informáciou získanou z iného procesného zdroja. Preto nie je zrejmé, prečo súd rozhodol tak ako rozhodol, ak by tam bol iný dôvod ako jeho (nesprávna) viazanosť názorom odvolacieho súdu.

Pre každý z trestných činov, z ktorých bol neprávoplatne uznaný vinným sa vyžaduje úmysel. Nie je zrejmé, kedy a ako súd jeho úmysel spáchať tento trestný čin skúmal, ale z vykonaného dokazovania vyplýva opak. Veď ak by chcel spoločnosti spreneveriť zverenú finančnú prostriedky, tak spoločnosti neoznami, že si vyplatil podiel na zisku spoločnosti za dosiahnutý hospodársky výsledok. Veď druhý spoločník si vybral peniaze tiež a vo vyššej výške. Právny zástupca druhého spoločníka uviedol, že výbery už boli realizované počas roka a ak jeho konanie bolo trestné, z akého dôvodu rovnaké konanie s výbermi vyšších čiastok tak vyhodnotenú nebolo? Jednoznačne tu bol OČTK porušený princíp rovnosti a keď za jeho konanie bol trestne stíhaný, ako je možné, pri dodržaní tých istých právnych predpisov, že ten, čo vybral viac, bez rozhodnutia valného zhromaždenia, je v pozícii poškodenej? Rovnako, ak by chcel spreneveriť finančné prostriedky, tak by neuzatvoril o tom výbere rozhodnutie a nesnažil sa to uviesť do účtovníctva a nepožiadaval by o zaplatenie odvodov do verejných poisťovní.

Súd nebral do úvahy že medzi ním a poškodenu spoločnosťou došlo k dohode o urovaní dlhu. Predsa je zrejmé, že zánikom civilnoprávneho záväzku pominuli dôvody na jeho trestné stíhanie, keďže jeho konanie tak nebolo v rozpore s chránenými záujmami spoločnosti, ochranu ktorých poskytuje trestné právo.

Súd ho zaviazal osobne sa ospravedlniť poškodenej. Nevie, akou formou a v akom znení by som tak mal urobiť, ale s takýmto trestom nemôže súhlasiť. Už len tá skutočnosť, že nebolo nikdy preukázané, že by sa jej vyhrážal a aj tá skutočnosť, že obaja dokázali spolu komunikovať, či už v prítomnosti ich detí alebo o ich spoločných deťoch odmieta pripustiť pravdivosť tvrdení svedkyne R. U. o tom, že mala z jeho vyjadrení strach.

Namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa. Tento rozsudok považuje za arbitrárny a svojvoľný. V celom konaní nebol produkovaný jediný dôkaz o jeho úmysle ako obvineného poškodzovať spoločnosť, ktorej bol spoločníkom a konateľom a že by sa dopustil niečoho, čo by bolo v rozpore s platným právnym poriadkom. Rozsudok a platobný rozkaz boli sanované dohodou o urovaní, keď bolo zrejmé, že by bolo v rozpore so spravodlivosťou, domáhať sa plnenia, priznané súdom len na základe tvrdení žalobcu. Čo sa týka ostatných obvinení nebolo žiadnym spôsobom bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by sa niektorý zo skutkov stal tak, ako tvrdí obžaloba. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, z ktorých vyplýva, že súd prvého stupňa zo zabezpečených dôkazov nesprávne zistil skutkový stav, ktorý navyše aj nesprávne posúdil. Krajskému súdu v Trnave navrhuje, aby na podklade tohto odvolania v zmysle ustanovenia § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 13.03.2019, č.k. 4T/83/2014-944 a aby podľa ustanovenia § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak, že podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku obžalovaného W. J. spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 13.02.2020 za prítomnosti obžalovaného, obhajcu a zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, na ktorom oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním obžalovaného a podstatným obsahom spisu.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného navrhol, aby z dôvodu závažných pochybení súdu I. stupňa, ako aj OČTK, ktoré boli vykonané v neprospech obžalovaného, odvolací súd oslobodil obžalovaného v zmysle ich písomného návrhu.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu vyššie uvedeného § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je sčasti dôvodné, pretože rozhodnutím súdu prvého stupňa pokiaľ išlo o uloženie trestu za spáchané skutky došlo k porušeniu ustanovení Trestného zákona. Uvedené pochybenie okresného súdu však za danej dôkaznej situácie bolo možné napraviť odvolacím súdom bez toho, aby musel vec vrátiť okresnému súdu, a teda mohol sám vo veci rozhodnúť.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Pokiaľ ide o výrok o vine, v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, odvolací súd nezistil žiadne pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a zachovanie práva obžalovaného na obhajobu. Okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku odvolací súd konštatuje, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný.

Následne okresný súd všetky zákonne vykonané dôkazy aj správne vyhodnotil, jednotlivo i v celom ich súhrne, a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom. Súd prvého stupňa pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia stručne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Pre úplnosť odvolací súd opakuje, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 04.05.2015, č. k. 4T/83/2014-762 bol obžalovaný Bc. W. J. oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Dunajskej Strede č. 3Pv 371/11. Uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 22.03.2016, č. k. 5To/33/2015-777 bol rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 04.05.2015, č. k. 4T/83/2014-762 podľa § 321 ods. 1. písm. a), b), c) Trestného poriadku zrušený a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátený súdu I. stupňa, aby vec znovu prejednal a rozhodol, pretože pri konaní okresného súdu došlo k procesným pochybeniam a taktiež sa nedostatočne zaoberal dôkazmi, ktoré svedčili v neprospech obžalovaného. Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 12.09.2016, č. k. 4T/83/2014-799 opäť obžalovaný Bc. W. J. oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Dunajskej Strede č. 3Pv 371/11. Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 14.02.2017, č. k. 5To/136/2016-831 zrušil rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 12.09.2016, č. k. 4T/83/2014-799 podľa § 321 ods. 1. písm. a), b), c) Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu I. stupňa, aby vec znovu prejednal a rozhodol a aby napravil zistené procesné nedostatky.

Úvodom odvolací súd poukazuje aj na to, že nemá pochybnosti o vine obžalovaného a má za to, že obžalovaný spáchal skutky, ktoré sú mu kladené za vinu v rozsahu okresným súdom zisteného skutkového stavu. Bližšie sa týmto bude odvolací súd zaoberať v časti kde sa vyjadruje k odvolacím námietkam obžalovaného.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojstupňovom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne, skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. (napr. R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).

Taktiež konštatuje splnenie povinnosti uloženej okresnému súdu krajským súdom, týkajúcu sa postupu v zmysle § 277 ods. 5 Trestného poriadku, keďže na hlavnom pojednávaní dňa 05.11.2018 (č. I. 928 spisu) obžalovaný vyslovil súhlas so zmenou v zložení senátu.

Okresný súd však pochybil vo výroku o treste, keď aplikoval ustanovenia § 41 ods. 1, § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, súd môže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona pri povolení podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určí súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Skúšobná doba neplynie počas výkonu nepodmiennečného trestu odňatia slobody a počas výkonu väzby.

Vzhľadom na to, že okresný súd ukladal trest odňatia slobody za trestný čin prevyšujúceho dva roky, nemal ukladať trest odňatia slobody v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 49 ods. 1 Trestného zákona, rovnako ako nemal určovať skúšobnú dobu podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona.

Odvolací súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, nakoľko viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. V danom prípade existovala 1 poľahčujúca okolnosť, teda prevažoval pomer poľahčujúcich okolností, čím sa znížila horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona.

Z č. I. 723-724 spisu vyplýva, že obžalovanému nemohla byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. k) Trestného zákona, teda, že sa pričínil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu, pretože bola uzatvorená dohoda o odpustení dlhu medzi PICCOLO TRADE, s.r.o. a Tomášom Molnárom, čo sa nedá považovať za uhradenie škody.

Obžalovanému bolo potom potrebné ukladať úhrnný trest odňatia slobody podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, pretože obžalovaný spáchal viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, pričom sa zvýšila horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. V tomto prípade bol najprísnejšie trestný práve pokračovací zločin sprenevery podľa § 213 ods. 3 Trestného zákona, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 3 rokov až do 10 rokov, pričom bolo potrebné zvýšiť hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu (asperačná zásada) a zároveň postupovať podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona. Z uvedeného potom vyplýva, že obžalovanému bol ukladaný úhrnný trest v upravenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody v rozsahu od 36 mesiacov (3 rokov) až do 123 mesiacov (10 rokov a 2,67 mesiacov).

Odvolačný súd neprihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona. Podľa súdnej praxe, ak je obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody vo zvýšenej trestnej sadzbe podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona nemožno okolnosť, že obžalovaný spáchal viac trestných činov hodnotiť zároveň ako priťažujúcu v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona, lebo by tak došlo k dvojitému pripočítaniu tej istej okolnosti v neprospech obžalovaného.

Keďže odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 13.03.2019, č. k.4T/83/2014-944 podal len obžalovaný, odvolací súd mu nemohol uložiť prísnejší trest (zásada zákazu reformácie in peius), preto obžalovanému rovnako ako súd prvého stupňa uložil trest na spodnej hranici upravenej trestnej sadzby.

Pri ukladaní trestu odvolací zohľadnil, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný, dĺžku časového obdobia, ktoré uplynulo od spáchania skutkov, dohodu medzi ním a poškodenou na základe, ktorej spolu vychádzajú a prestali tak medzi nimi konfliktné situácie, pričom dospel rovnako ako okresný súd k záveru, že pre nápravu páchatel'a postačuje podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom na skúšobnú dobu 18 mesiacov podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodenej považuje krajský súd za primeranú, vzhľadom k jeho slovným úkonom, ktorými častoval poškodenú pred ich spoločnými deťmi alebo pred inými ľuďmi. Úlohou obžalovaného počas plynutia skúšobnej doby bude preto plnenie súdom stanovenej povinnosti v zmysle § 51 ods. 4 písm. f) Trestného zákona.

K odvolacím námietkam obžalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

Zmena právneho názoru okresného súdu v tom smere, že najskôr obžalovaného dvakrát spod obžaloby oslobodil a po tretíkrát uznal obžalovaného za vinného zo skutkov kladených mu za vinu v obžalobe, má svoju podstatu v odvolacím súdom nariadenom opakovanom dokazovaní, pretože v predchádzajúcich konaniach bol nedostatočne zistený skutkový stav, neboli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky zákonné dôkazy, a z toho dôvodu ani nemohlo byť dovtedy v súlade so zákonom rozhodnuté o vine alebo nevine obžalovaného. Preto odvolací súd dvakrát zrušil rozhodnutie okresného súdu a vrátil mu vec na nové prejednanie a rozhodnutie a nemohol sa vyjadrovať k vine alebo nevine, tak ako sa domáha obžalovaný.

Tvrdenie obžalovaného, že na Krajskom súde v Trnave pri zrušení predmetných rozsudkov okresného súdu bolo zloženie senátov Krajského súdu v Trnave v oboch prípadoch totožné, nie je pravdivé. V konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 5To/33/2015 dňa 22.03.2016 rozhodoval senát v zložení predsedníčky senátu JUDr. Daniely Šramelovej a sudcov JUDr. Vladimíra Tencera a JUDr. Martina Žovinca a v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 5To/136/2016 dňa 14.02.2017 rozhodoval senát v zložení predsedníčky senátu JUDr. Daniely Šramelovej a sudcov JUDr. Janky Klíčovej a JUDr. Kataríny Stanislavskej.

Odvolačný súd taktiež ani v jednom zo svojich uznesení, (ktorými boli zrušené rozhodnutia okresného súdu) nedal výslovne záväzný pokyn okresnému súdu (tak ako to tvrdí v odvolaní obžalovaný), k akým konkrétnym právnym záverom má na podklade zisteného skutkového stavu dospieť. Odvolací súd nenariadil okresnému súdu, aby uznal obžalovaného za vinného, alebo naopak, aby obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Krajský súd len prikázal okresnému súdu, aby v zmysle jeho pokynov doplnil dokazovanie.

Obžalovaný len všeobecne namieta, že súd sa nezaoberal dôkazmi, ktoré svedčia o jeho nevine alebo v jeho prospech, pritom neuvádza, ktorými konkrétnymi dôkazmi o jeho nevine sa okresný súd nezaoberal. Rovnako tak neuviedol konkrétne dôkazy, ktoré majú byť podľa neho popreté.

S námietskou obžalovaného, že rozhodnutie súdu v civilnom konaní nezakladá predpoklad pre rozhodnutie o vine a treste sa odvolací súd rozhodne nestotožňuje, nakoľko neexistuje dôvod, prečo by nebolo možné rozhodnutie súdu (v tomto prípade namietaný právoplatný platobný rozkaz) vykonať ako listinný dôkaz. Platobný rozkaz je rozhodnutie súdu na základe skutočností tvrdených žalobcom, o ktorých súd nemá pochybnosti, najmä ak tieto skutočnosti vyplývajú z predložených listinných dôkazov. Pokiaľ obžalovaný s platobným rozkazom nesúhlasil mal možnosť brániť sa voči nemu odporom v civilnom konaní. Platobný rozkaz bol ako dôkaz oboznámený na hlavnom pojednávaní, pričom je možné považovať ho za listinný dôkaz, keďže svojím obsahom dokazuje skutočnosti vzťahujúce sa na objasňovaný skutok.

Svedok N. uviedol vo svojich výpovediach, že zvykol predkladať účtovnú závierku jednému z konateľov ako podklad pre rozhodnutie valného zhromaždenia, pričom nevedel presne uviesť, či to odovzdával pánovi J. on alebo kolegyňa F. O.. Skutočne pripustil, že je možné, že mu na podpis predkladal zápisnicu z rokovania valného zhromaždenia spoločnosti TRADE s.r.o. zo dňa 10.12.2008. Z vykonaného dokazovania však bolo preukázané, že predmetná zápisnica nebola podpísaná oboma konateľmi, lebo s tým nesúhlasili. To, že svedok N. odovzdal dokumenty obžalovanému neznamená, že sa valné zhromaždenie uskutočnilo (v tomto prípade sa ani neuskutočnilo, pretože zápisnica z neho nebola podpísaná). Taktiež nebolo v súlade so zákonom, aby uvedené sumy v rozpore so spoločenskou zmluvou a so zákonom, čo i len na pokyn jedného z konateľov svedok N. zaúčtoval, ako to prezentoval v odvolaní obžalovaný. Z výpovede svedka N. je tiež zrejmé, že na úkony druhého konateľa, ktoré namieta obžalovaný nebolo potrebné ich schválenie prostredníctvom valného zhromaždenia a odvolací súd taktiež pripomína, že v tomto konaní sa prejednáva trestná činnosť, ktorej sa mal dopustiť obžalovaný.

Odvolací súd tiež dáva do pozornosti obhajoby, že nie je potrebné v odôvodnení odvolania dopodrobna vysvetľovať odvolaciemu súdu, že inštitúty trestného práva by sa mali používať ako posledná inštancia, ako tzv. prostriedok ultima ratio. Rovnako nie je potrebné vysvetľovať, či už okresnému súdu alebo odvolaciemu súdu, čo sa rozumie pod dokazovaním, nakoľko súdy ako nestranné a nezávislé inštitúcie sú tvorené sudcami s vysokou úrovňou odborných znalostí týkajúcich sa jednotlivých právnych oblastí.

K výpovedi poškodenej U., ktorá bola prečítaná na hlavnom pojednávaní odvolací súd udáva, že z oboznámeného spisového materiálu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 6C/8/2009 bolo jednoznačne preukázané, že manželstvo obžalovaného W. J. a poškodenej U. bolo právoplatne rozvedené dňa 06.07.2010. Z obsahu spisového materiálu teda vyplýva, že v prípravnom konaní bol počas trvania manželstva poškodenej U. vykonaný len jeden výsluch poškodenej, a to dňa 19.05.2010 (č. l. 91-95). Ďalšie výsluchy a to dňa 30.11.2010 (č. l. 96-101), 11.05.2012 (320-324), 06.06.2013 (č. l. 325-336), 18.06.2013 (č. l. 337-346) už neboli vykonané počas trvania manželstva. Počas hlavných konaní na Okresnom súde Dunajská Streda teda poškodená odoprela vypovedať bez oprávnenia. Nakoľko už nebola manželkou obžalovaného W. J. nemohla odoprieť výpoveď podľa § 130 Trestného poriadku a nerešpektovala tak názor odvolacieho súdu, ktorý túto skutočnosť vo svojich dvoch predošlých uzneseniach vytkol. Z tohto dôvodu boli splnené predpoklady na prečítanie zápisnice o výpovedi svedka - poškodenej U. z prípravného konania podľa § 263 ods. 3 písm. c) Trestného poriadku.

V bode 1/ a 2/ obžaloby bola vina obžalovaného tak ako to uviedol okresný súd preukázaná práve z dôkazov, na ktoré v predchádzajúci dvoch rozhodnutiach neodôvodnene neprihliadal, teda z výpovede svedka Ing. H. N. a dôkazy týkajúce sa listinných dôkazov a spisového materiálu Okresného súdu Dunajská Streda 11Cb/18/2010 a 5Rob/205/2009, pričom svedok Ing. H. N. potvrdil, že čo sa týka vyplatenia podielu na zisku spoločnosti za rok 2008 obžalovaný si zisk vyplatil v čase, keď sa nekonalo valné zhromaždenie, nebola schválená účtovná závierka a valné zhromaždenie rozdelenie zisku neschválilo a obžalovaný si bez súhlasu valného zhromaždenia dal vyplatiť mimoriadnu odmenu za rok 2009 vo výške 46.472,- Eur, s čím poškodená vôbec nesúhlasila, pričom bolo jednoznačné z listinných dôkazov, že obžalovaný v pozícii spoločníka a zároveň konateľa spoločnosti PICCOLO TRADE, s.r.o. dal príkaz na prevod finančných prostriedkov z bankového účtu spoločnosti na svoj súkromný účet a to dňa 05.03.2009 vo výške 46.438,45- Eur ako údajný podiel na zisku za rok 2008 a dňa 16.04.2009 vo výške 46.472,- Eur ako svoju odmenu za výkon práce podľa Dohody o ukončení pracovného

pomeru, pričom túto skutočnosť potvrdzoval aj podstatný obsah spisov číslo 11Cb/18/2010, z ktorého bolo zrejmé, že obžalovaný bol zaviazaný navrhovateľovi teda obchodnej spoločnosti PICCOLO TRADE, s.r.o. vo výške 46.638,45- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne z uvedenej sumy aj spolu s trovami konania všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v tomto konaní sa jednoznačne konštatovalo, s poukazom na článok X bod 2 písmeno b) spoločenskej zmluvy, že nárok navrhovateľa (spoločnosti PICCOLO TRADE, s.r.o.) je opodstatnený, nakoľko valné zhromaždenie ako najvyšší orgán spoločnosti PICCOLO TRADE, s.r.o. má výlučnú právomoc schvaľovať riadnu individuálnu účtovnú závierku a mimoriadnu individuálnu účtovnú závierku a rozhodovať o rozdelení zisku alebo úhrade strát. Konatelia spoločnosti takúto právomoc nemajú a nemajú takúto právomoc ani spoločníci spoločnosti, z ktorého dôvodu obžalovanému nevznikol žiadny právny titul na výber peňažnej hotovosti z účtu spoločnosti PICCOLO TRADE, s.r.o. ako zisku za rok 2008, pričom obžalovaný ako odporca v tomto prípade mohol aplikovať článok XI bod 5 / spoločenskej zmluvy a obmedziť oprávnenia konateľov zmenou tejto zmluvy prípadne rozhodnutím valného zhromaždenia.

K bodu 4 obžaloby odvolací súd uvádza, že protiprávne konanie obžalovaného bolo preukázané z výpovede poškodenej U. (č. l. 345) a svedkyne W. A..

Svedkyňa W. A. uviedla, že obžalovaný kričal na poškodenú zdochneš! v slovenskom jazyku a keďže tam došlo na pojednávaní k nedorozumeniu ohľadom otázky obhajcu a odpovede svedkyne, pretože navzájom sa vylučovali, bolo ďalej v zápisnici uvedené, že svedkyňa skonštatovala, že všetko čo uviedla tam počula a videla. Na č. l. 136 spisu je uvedené, že slovenský jazyk ovláda slovom aj písmom. Z č. l. 761 spisu taktiež vyplýva, že svedkyňa tvrdila, že ovláda slovenský jazyk slovom aj písmom, preto nežiadala tlmočníka, ale robilo jej problém opakovať prísahu po predsedovi senátu po slovensky, tak ju okresný súd upozornil, že pre pojednávanie neovláda slovenský jazyk v dostatočnej miere, a preto bol do konania pribratý tlmočník. Len obhajca obžalovaného tvrdil, že svedkyňa neovláda vôbec slovenský jazyk, tak preto nemôže o skutku a o tom, čo pri páchaní skutku povedal obžalovaný vypovedať. Námietka obhajoby týkajúca sa zásahu prokurátorky do procesného úkonu je bezpredmetná, keďže okresný súd námietku prokurátorky nepripustil ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 15.04.2015.

K bodu 3 obžaloby krajský súd udáva, že rovnako ako okresný súd mal vinu obžalovaného preukázanú z výpovede maloletej poškodenej R. J., zomrelého svedka Ing. R. U., svedkyne W. A. a psychologičky PhDr. D. X..

Na znalecký posudok č. 61/2009 č. l. 185-197 zo dňa 17. decembra 2009 vypracovaný pre účely konania vedeného pod sp. zn. 6C/8/2009-123 na Okresnom súde Dunajská Streda súd I. stupňa neprihliadal, pretože tento znalecký posudok nebol vypracovaný pre účely trestného konania, vo vzťahu ku skutku obžaloby pod bodom 3/. Preto na základe neho nemohla byť posudzovaná dôveryhodnosť výpovede maloletej R. J.. Z č. l. 203 spisu vyplýva, že vzhľadom na veľké psychické zaťaženie maloletej R. J. nebolo možné vykonať jej znalecké skúmanie znalcom Mgr. Karolom Zabákom v trestnom konaní.

K tvrdeniu obžalovaného, že nikto nevidel zomrelého svedka Ing. R. U. odvolací súd dodáva, že aj z výpovede G. J. (č. l. 128) vyplýva, že nevidel pána U., pretože zadné okná na aute boli čierne. Z toho je zrejmé, že ani ďalší svedkovia do auta nemohli vidieť a nemohli vypovedať o tom, či sa tam pán U. nachádzal alebo nenachádzal.

Námietka obžaloby, že maloletá porušila právny predpis, keď vstúpila na jeho nehnuteľnosť tiež poukazuje na jeho nekritický postoj k spáchanej trestnej činnosti, keď svoju maloletú dcéru (vtedy deväťročnú - pričom tu treba brať do úvahy rozumovú a vôľovú vyspelosť maloletej a s ohľadom na to pristupovať k tomu, že nemusela vôbec chápať, že vstupuje na cudzí pozemok, keďže v osobe obžalovaného išlo o jej otca a na pozemku sa nachádzal jej brat, za ktorým chcela ísť). Miesto toho, aby v súlade so situáciou postupoval obžalovaný tak, aby predchádzal konfliktom v záujme jeho maloletých detí, vyhrotil situáciu do takého štádia, že maloletá preliezla bránu. Keďže išlo o jeho dcéru mal sa snažiť jej neoprávnený vstup na pozemok vyriešiť adekvátnou formou a nie na vlastnú maloletú dcéru pustiť psa.

Rovnako tak nie je dôvod prečo by nemohla byť prečítaná výpoveď maloletej z č. l. 113-118, keďže bola vykonaná kontradiktórnym spôsobom za účasti obhajcu obžalovaného.

„Tzv. svedectvo z počutia teda svedectvo, kedy svedok nebol osobne prítomný pri údajnom protiprávnom konaní obžalovaných, tak ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku. Takýto dôkaz je alternatívnym dôkazom formálnych priamych svedectiev, ale to nevyhnutne neznamená, že je automaticky neprípustný, avšak je potrebné vykladať ho vo vzťahu k ostatným priamym, prípadne nepriamym dôkazom, ktoré boli v konaní zabezpečené, pretože sám o sebe nie je spôsobilý vytvoriť ničím nenarušenú sústavu dôkazov, ktoré vyvolávajú jeden jediný možný záver o priebehu skutku. Aj takéto dôkazy sú použiteľné v konaní pred súdom a je potrebné ich vyhodnocovať s osobitnou starostlivosťou a slúžia skôr na logické odôvodňovanie pri skutkových dedukciách v konaní preukazovaných inými priamymi dôkazmi.“ (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.04.2018, sp. zn. 4To/1/2017).

Rovnako je prípustná výpoveď svedkyne PhDr. X., aj keď ide iba o dôkaz z počutia, pretože to nie je jediný usvedčujúci dôkaz proti obžalovanému v bode 3 obžaloby. Obžalovaný tiež neuvádza pravdu, keď tvrdí, že poškodená maloletá nemohla obhajoba klásť otázky, pretože zo zápisnice z prípravného konania je zrejme, že aj obhajca obžalovaného jej kládol otázky.

V zmysle zásady uvedenej v § 2 ods. 6 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní musia konať z úradnej povinnosti, keď sa dozvedia o spáchaní trestného činu (či už z trestného oznámenia, alebo z vlastnej činnosti), bez ohľadu na to, či vec už bola riešená v civilnom konaní alebo nie. Trestný zákon ani trestný poriadok totiž nepoznajú také ustanovenie, ktoré by malo za následok zánik trestnosti v tomto konkrétnom prípade len preto, že sa škoda spôsobená protiprávnym konaním obžalovaného riešila prostredníctvom civilného konania.

To, že si poškodená spoločnosť PICCOLO TRADE, s.r.o., uplatnila spôsobenú škodu voči obžalovanému má na trestné konanie dopad len v tom zmysle, že si uvedená poškodená spoločnosť už nemôže uplatniť náhradu škody v trestnom konaní.

Odvolačný súd nezistil ani žiadny motív, ktorý by mal za následok nepravdivú výpoveď ex manželky obžalovaného, tak ako to tvrdí obžalovaný, vzhľadom k tomu, že v čase spáchania skutku boli medzi bývalými manželmi až také rozpory, ktoré vyústili do vyhrážania sa obžalovaným jeho bývalej manželke, dokonca sa ku nej správal nevhodne aj pred maloletými a na ich maloletú dcéru dokonca pustil psa. Je vcelku opodstatnené, že jeho ex manželka v tej dobe nechcela aby sa stretával s maloletými deťmi bez jej prítomnosti. Ekonomický chod spoločnosti mal možnosť ovplyvňovať v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka a v zmysle spoločenskej zmluvy. Ak nevyužil všetky dostupné možnosti v súlade s právnymi predpismi nemôže obžalovaný z toho obviňovať svoju ex manželku.

Z č. I. 607 spisu vyplýva, že svedok N. predložil kópiu podacieho lístku, ktorý preukazoval, že obžalovanému odoslal list týkajúci sa neoprávneného zaúčtovania odmeny v 04/2009 (upozornenie) a kópiu listu priložil. Na č. I. 354-360 spisu je inventarizačný súpis doložený M. U.. Na č. I. 395-407 spisu boli zasa doložené inventarizačné súpisy svedkom N.. Z č. I. 675 spisu vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní zamietli len doplnenie vyšetrovania, a to zabezpečenie účtovných podkladov spoločnosti PICCOLO TRADE s.r.o., zabezpečenie ďalších dokladov preukazujúcich tvrdenia svedka N., z toho dôvodu, že zabezpečenie týchto listín bolo pre náležité zistenie skutkového stavu nadbytočné.

Námietka obhajoby týkajúca sa toho, že žiadali doložiť inventarizáciu majetku obchodnej spoločnosti PICCOLO TRADE, s.r.o. od svedka Ing. H. N. a on tak neurobil je bezpredmetná, keďže so spisu bolo zistené, že tak urobiť nemohol (č. I. 606 spisu), pretože ich odovzdal pani PhDr. M. U. pre účely dedičského konania po Ing. R. U..

Záverom odvolací súd uvádza, vzhľadom na rozsiahlosť námietok podaných obžalovaným, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Vzhľadom na pochybenie súdu prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovanému, odvolací súd podľa § 321 ods.1 písm. d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe

jeho výkonu, podľa ktorého odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona. Keďže podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom, na základe vyššie uvedených úvah a na základe odvolania obžalovaného, odvolací súd vo veci rozhodol spôsobom vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku mal dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.